

Što s

"problemima"

U pravilu, u svakom poduzeću većina zaposlenika je, štoto bi se reklo, normalna. Rade svoj posao, zadovoljni su što primaju redovito plaću i na njih se poslodavac može osloniti. Međutim, ima i onih koji odudaraju od prosjeka. Neki su što više takvi da se šef ili poduzetnik pita što s njima učiniti. Pozvati ih na red, dati im otkaz ili učiniti nešto drugo. Što učiniti s ulizicama, buntovnicima bez razloga ili onima koje nazivamo *enfant terrible*.

ULIZICE

U pravilu, riječ je o zaposlenicima čije sposobnosti su u nesrazmjeru s njihovim ambicijama. Svim silama žele nešto postići, a kako to ne mogu na temelju rezultata svog rada, pribjegavaju ogovaranju svojih kolega. Idu od sobe do sobe, slušaju što se govore, traže nečije greške a nakon toga odlaze kod šefova. Pod krinkom brige za poduzeće prenose ono što su čuli. Prepričavaju razgovore uz kavu, a od bezazalnog ogovaranja šefova stvaraju svjetsko pitanje.

Takve tipove teško je raskrinkati. Uvijek se **pozivaju na neke više ciljeve**, a nikada otvoreno ne govore o svojim ambicijama. Šefovi o takvim ljudima nemaju neko naročito mišljenje no ipak su prema njima blagonakloni. Jednim dijelom zbog toga jer stvarno misle da je ulizicama na duši interes poduzeća a s druge strane uvijek je zanimljivo doznati što drugi misle o tebi. Događa se da ulizice dijelom uspiju u svojoj namjeri te na temelju svojih spletki

napreduju. Naravno, takav uspjeh stoji na klimavim nogama jer se iza njega ne kriju stvarne sposobnosti.

BUNTOVNICI BEZ RAZLOGA

Vrsta je to zaposlenika koja šefovima zadaje dosta problema. Možda takvi tipovi i raspolažu s određenim sposobnostima, no njihov osnovni nedostatak je taj da su alergični na rad. No, oni nisu zadovoljni nekim beznačajnim mjestom na kojem se ne moraju pretrgnuti od posla, već stalno traže nešto više. Pozivaju se na neke svoje imaginarne ranije zasluge, na svoje velike sposobnosti, uspoređuju se s drugima i traže neko svoje pravo. U tome su **uporni** i u stanju **su izazvati** dosta **glavobolje**. Pozvat će u pomoć sindikat, tvrdeći da su šikanirani, ne zadiru od toga da pokrenu sudski postupak, dakle spremni su na sve samo da ne moraju raditi.

U buci koju stvaraju ponekad je teško otkriti što je na stvari. Odnosno, otkriti je li problem u njima ili u tome što su zakinuta neka njihova prava. Često puta im se popušta, samo da bi se smirili. To je račun bez krčmarara, jer su oni u svojim zahtjevima nezasitni, nikada nisu zadovoljni s onim što imaju.

ENFANT TERIBLLE

Oni su mora za svaki sustav. U pravilu, dobro organizirano poduzeće ne trpi velike individualnosti, svaki zaposlenik ima svoju funkciju i od njega se očekuje da je obavlja što bolje bez nekog prevelikog soliranja. *Enfant terrible* je upravo suprotan tip. Na svaki način pokazuje da **ne prihvaća stegu sustava**, da ima neka svoja pravila. Odijeva se onako kako njemu odgovara, u tenisice i rastegnute džempere, sklon je tome da kasni na posao, a na sastancima se ne susteže od suprotstavljanja šefovima i ismijavanju njihovih ideja.

U užem krugu često se raspravlja o tome na koji način takvom zaposleniku dati otkaz. Možda je to pogrešna ideja. Nerijetko, iza takve slobodoumne kulise skrivaju se stvarne kreativne sposobnosti. Vrijedi pokušati iskoristiti te sposobnosti. Dati *enfant terribleu* neki težak zadatak, povjeriti mu kreativne zadaće. Bit će to izazov za njih i oni će zaboraviti na potrebu da budu drugačiji od ostalih.

KAKO SE NOSITI S "PROBLEMIMA"?

Kako bi se uveo red u poduzeće, šefovi često puta posežu za nekim rješenjima formalne vrste. Inzistiraju na točnom dolasku na posao, na tome da svi zaposlenici moraju bez iznimke biti stalno na svojim radnim mjestima i slično. Naravno, **red u tvrtki** je prijeko potreban, no nije dovoljan za rješavanje problema. U svemu tome bitno je to da je šef kompetentan. On mora najbolje poznavati rad u poduzeću i vrlo dobro poznavati što i kako njegovi zaposlenici rade. Ako je tako, onda mu "problemi" neće moći prodavati maglu i znat će razlučiti što je bitno, a što je sporedno. Zanimljivo je čuti što zaposlenici pričaju uz jutarnju kavu, no bitnije je što i kako ulizica ili buntovnik bez razloga radi na svom radnom mjestu i kakvi su rezultati njegovog osmosatnog boravka u tvrtki.

Dakle, **šefova kompetentnost** je bitna za rješavanje takvih problematičnih odnosa u tvrtki.

Milan Hećimović

Šefovi često posežu za nekim rješenjima formalne vrste. Inzistiraju na točnom dolasku na posao, na tome da svi zaposlenici moraju bez iznimke biti stalno na svojim radnim mjestima i slično. Red u tvrtki je prijeko potreban, ali nije dovoljan za rješavanje problema – u svemu tome bitno je to da je šef kompetentan.